

Υποβλητικό, τρυφερό,
καθηλωτικό... Βρίσκει κατευθείαν
τον στόχο του, την καρδιά σου.

DELIA OWENS, ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ

Clare Leslie Hall

Ραχισμένη γη
μυθιστόρημα

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Ραγισμένη γη**
ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: Broken Country
Από τις Εκδόσεις John Murray Publishers, Λονδίνο 2025
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Clare Leslie Hall
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Χριστίνα Μανιά
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Γιώργος Γιαννούσης
ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Τζίνα Γεωργίου
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Γωγώ Τρικεριώτη

© Light Oaks Media Ltd, 2025
© Φωτογραφιών εξωφύλλου: Mark Owen/Trevillion Images
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2025

Πρώτη έκδοση: Μάρτιος 2025, 5.000 αντίτυπα

ISBN 978-618-01-6037-6

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτίου.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε. | PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Από το 1979 Since 1979

Έδρα:	Head Office:
Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση	121, Tatoi Str., 144 52 Metamorfossi, Greece
Βιβλιοπωλείο:	Bookstore:
Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα	13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece
Τηλ.: 2102804800	Tel.: 2102804800

e-mail: info@psychogios.gr
psychogios.gr

Clare Leslie Hall

Ραγιομέλλι γη

Μετάφραση: Χριστίνα Μανιά

*Για τον Τζέικ, τη Μάγια
και τον Φίλιξ,
τα τρία αστέρια μου*

Πρώτο Μέρος

Γκάμπριελ

Ο αγρότης είναι νεκρός... είναι νεκρός κι όλοι θέλουν να μάθουν ποιος τον σκότωσε. Ήταν ατύχημα ή φόνος; Μοιάζει με φόνο, λένε, μ' αυτό το τραύμα από πυροβολισμό στην καρδιά, τόσο ακριβές, που πρέπει να ήταν από πρόθεση.

Περιμένουν να μιλήσω. Δυο ζευγάρια μάτια με αμείλικτο βλέμμα. Μα πώς μπορώ να τους πω ό,τι θέλει εκείνος να πω, τα λόγια που κάναμε πρόβα ξανά και ξανά τα λεπτά προτού φτάσει η αστυνομία;

Κουνάω το κεφάλι μου, χρειάζομαι κι άλλο χρόνο.

Είναι αλήθεια αυτό που λένε: μπορείς να ζήσεις μια ολόκληρη ζωή σε μια ύστατη στιγμή. Είμαστε ξανά εκείνο το αγόρι κι εκείνο το κορίτσι με τα πάντα μπροστά μας, μεγαλειώδεις εκτάσεις μέσα σε υπέροχο φως και θαυμαστή ομορφιά, νύχτες κάτω απ' τ' αστέρια.

Περιμένει να τον κοιτάξω και, όταν το κάνω, χαμογελάει για να μου δείξει ότι είναι καλά και γνέφει ανεπαίσθητα.

Πες το, Μπεθ. Πες το τώρα.

Κοιτάξω ξανά το πρόσωπό του, όμορφο στα μάτια μου, και τότε και τώρα και πάντα, μια τελευταία ματιά μεταξύ μας προτού αλλάξουν τα πάντα.

1968

Χέμστον, Βόρειο Ντόρσετ

«Ο Γκάμπριελ Γουλφ ξαναγύρισε για να μείνει στο Μέντοου-λαντς», λέει ο Φρανκ, και το όνομα σκάει πάνω μου σαν βόμβα καθώς τρώμε το πρωινό μας. «Είναι πια διαζευγμένος. Μόνος του με τον γιο του, να τριγυρνούν σ' εκείνο το τεράστιο μέρος».

«Ω».

Είναι το μόνο που έχω να πω.

«Το ίδιο σκέφτηκα κι εγώ», λέει ο Φρανκ. Σηκώνεται από τη μεριά του στο τραπέζι κι έρχεται προς τη δική μου, πιάνει το πρόσωπό μου στα χέρια του και με φιλάει. «Δε θ' αφήσουμε αυτόν τον κόπανο να μας στενοχωρήσει. Δε θα έχουμε καμία σχέση μαζί του».

«Ποιος σου το είπε;»

«Όλη η παμπ το συζητούσε χθες βράδυ. Απ' ό,τι έλεγαν, χρειάστηκαν δυο τεράστια φορτηγά για να μεταφέρουν όλα τα πράγματά τους από το Λονδίνο».

«Στον Γκάμπριελ δεν άρεσε καθόλου εδώ πέρα. Γιατί να επιστρέψει;»

Το όνομά του ηχεί παράξενα από τα χείλη μου· είναι η πρώτη φορά εδώ και χρόνια που το λέω μεγαλόφωνα.

«Δεν υπάρχει κανείς άλλος ν' ασχοληθεί με το μέρος. Ο πατέρας του έχει πεθάνει εδώ και καιρό και η μητέρα του βρί-

σκεται στην άλλη άκρη του κόσμου. Βουτηγμένη ως τον λαιμό μέσα σε σκατά από ντίνγκο, αν είμαστε τυχεροί».

Ο Φρανκ με κάνει πάντα να γελάω.

«Στην τελική, τι υπάρχει εδώ που να τον δένει με το μέρος;» συνεχίζει ο Φρανκ, ανέμελα, αλλά εγώ βλέπω τη σκέψη που περνάει από το μυαλό του, την οποία δεν τολμά να εκστομίσει: *Πέρα από σένα*. «Σίγουρα θα το πουλήσει και θα μετακομίσει στο Λας Βέγκας ή στο Μόντε Κάρλο ή οπουδήποτε συχνάζουν οι...» ψάχνει την κατάλληλη λέξη και δείχνει ευχαριστημένος με τον εαυτό του όταν τη βρίσκει, «οι διασημότητες».

Ο Φρανκ περνάει όλες τις ώρες της μέρας και λίγες της νύχτας έξω στο αγρόκτημα, φροντίζοντας τα ζώα και τη γη μας. Δουλεύει πιο σκληρά από οποιονδήποτε άλλον γνωρίζω, όμως βρίσκει πάντα τον χρόνο να προσέξει την ομορφιά ενός ανοιξιάτικου ηλιοβασιλέματος ή το ξαφνικό, ιλιγγιώδες πέταγμα του κορυδαλλού, καθώς είναι εναρμονισμένος ως το μεδούλι του με τις καιρικές συνθήκες και τη φύση. Είναι ένα από τα πολλά πράγματα που αγαπώ πάνω του. Ο Φρανκ δεν έχει χρόνο να διαβάσει μυθιστορήματα ή να πάει στο θέατρο. Δε θα αναγνώριζε ένα ντραί μαρτίνι ακόμα κι αν κάποιος του το πετούσε στα μούτρα. Είναι το ακριβώς αντίθετο του Γκάμπριελ Γουλφ ή, τουλάχιστον, του Γουλφ για τον οποίο διαβάζουμε στις εφημερίδες.

Κοιτάζω τον άντρα μου να ακουμπάει στην πόρτα για να φορέσει τις μπότες του. Σε είκοσι λεπτά το δέρμα του θα έχει διαποτιστεί –μέχρι και τρεις στρώσεις– από την μπόχα των σβουνιών των αγελάδων.

Η πόρτα που κοπανάει δυνατά από την άλλη πλευρά κάνει τον Φρανκ ν' αναπηδήσει. «Το κέρατό μου!» λέει ανοίγο-

ντάς την τόσο απότομα, που ο αδελφός του σχεδόν πέφτει μέσα στο δωμάτιο.

Τα πρωινά μας αρχίζουν μονίμως έτσι.

Ο Τζίμι, ακόμη κοκκινωπός από τις χθεσινοβραδινές μπίρρες, με μάτια μισόκλειστα κι ένα τσουλούφι να στέκει ολόρθο θαρρείς κι έχει βάλει τόνους ζελέ, λέει: «Ασπιρίνη, Μπεθ. Είμαι τύφλα».

Πιάνω από τη σιφονιέρα το κουτί με τα φάρμακα, που βρίσκεται εκεί κυρίως για τα μεθύσια του Τζίμι. Κάποτε ήταν γεμάτο τσιρότα και παρακεταμόλη για παιδιά.

Έχουν πέντε χρόνια διαφορά, όμως ο Φρανκ και ο Τζίμι μοιάζουν τόσο πολύ, που από μακριά ακόμα κι εγώ δυσκολεύομαι να τους ξεχωρίσω. Είναι και οι δυο τους κοντά στο ένα κι ενενήντα, με σκούρα, σχεδόν μαύρα μαλλιά και τόσο γαλάζια μάτια, που ο κόσμος συχνά γυρίζει να τους κοιτάξει δεύτερη φορά. Είναι τα μάτια της μητέρας τους, μου έχουν πει, παρόλο που δεν είχα την τύχη να τη γνωρίσω. Φορούν αμφότεροι φαρδιά κοτλέ παντελόνια και χοντρά πουκάμισα που σύντομα θα καλυφθούν από ολόσωμες σκούρες μπλε φόρμες, οι οποίες αποτελούν την καθημερινή τους στολή. Στο χωριό μερικές φορές τούς αποκαλούν «οι δίδυμοι», αλλά μόνο για πλάκα· ο Φρανκ είναι αδιαμφισβήτητα ο μεγαλύτερος αδελφός.

«Τι έγινε με το “θα τελειώσω την μπίρα μου και θα την κάνω”;» λέει ο Φρανκ, χαμογελώντας στον Τζίμι.

«Η μπίρα είναι η ανταμοιβή του Θεού για τον τίμιο καθημερινό μόχθο».

«Από τη Βίβλο είναι αυτό;»

«Αν δεν είναι, θα έπρεπε να είναι».

«Θα είμαστε στα αρνάκια το μεσημέρι. Τα λέμε τότε;» μου

φωνάζει ο Φρανκ, καθώς τα δυο αδέλφια βγαίνουν από την πόρτα και συνεχίζουν να γελούν όσο διασχίζουν την αυλή.

Με τους άντρες έξω στο άρμεγμα και την κουζίνα άδεια, υπάρχουν πολλές δουλειές να κάνω. Μπουγάδα –πολλή μπουγάδα–, οι φόρμες των δυο αδελφών έχουν μουλιάσει με σαπούνι και με περιμένουν στη σκάφη να τις τρίψω. Συμμάζεμα και λάντζα στην κουζίνα μετά το πρόγευμα. Κι ένα πάτωμα που χρειάζεται μονίμως καθαρισμα, όσο συχνά κι αν το σκουπίζω.

Αντί για όλα αυτά όμως, φτιάχνω κι άλλο καφέ, φοράω ένα παλιό μπουφάν του Φρανκ και κάθομαι έξω, στο μικρό σφυρήλατο τραπέζι που βλέπει στους αγρούς μας, μέχρι που το βλέμμα μου συναντάει τον στόχο του: τρεις κόκκινες καμινάδες, διαφορετικού ύψους καθεμιά, να προεξέχουν πίσω από τις πράσινες βελανιδιές στον ορίζοντα.

Το Μέντοουλαντς.

Πιο παλιά 1955

Δεν αντιλαμβάνομαι ότι καταπατώ ιδιωτική έκταση, χαμένη όπως είμαι σε ονειροπολήσεις, με το μυαλό μου ξέχειλο από ρομαντικά σενάρια, στα οποία θριαμβεύω. Με φαντάζομαι δίπλα σ' ένα μουσικό σιντριβάνι να δέχομαι μια παθιασμένη ερωτική εξομολόγηση. Διαβάζω Όστεν και Μπροντέ αυτό το διάστημα κι έχω μια τάση προς την ωραιοποίηση.

Θα πρέπει να απένιζα τον ουρανό, με το μυαλό μου να πετάει στα σύννεφα, γιατί η σύγκρουση έρχεται από το πουθενά.

«Τι, στον διάολο!»

Πέφτω πάνω σ' ένα αγόρι, ο ώμος του κοπανάει τον δικό μου – δεν είναι της φαντασίας μου. Είναι ψηλός, αδύνατος, αλαζόνας, σαν ένας έφηβος κύριος Ντάρσι*.

«Δεν κοιτάς πού πας;» μου λέει. «Εδώ είναι ιδιωτική περιοχή».

Αυτό το *ιδιωτική περιοχή* το βρίσκω κάπως σουρεαλιστικό, ειδικά όταν συνοδεύεται από μια ολοκάθαρη και αριστοκρατική προφορά σαν αυτή εδώ. Το λιβάδι όπου βρισκόμαστε, καταπράσινο, με ανθισμένες βελανιδιές, είναι η Αγγλία σε όλο

* Χαρακτήρας από το μυθιστόρημα *Περηφάνια και Προκατάληψη* της Τζέιν Όστεν. (Σ.τ.Μ.)

της το μεγαλείο. Είναι ο Κιτς... * είναι ο Ουόρντσγουορθ **. Θα έπρεπε να μπορούν όλοι να το απολαμβάνουν.

«Χαμογελάς;» Το αγόρι δείχνει τόσο ενοχλημένο, που σχεδόν γελάω.

«Είμαστε στη μέση του πουθενά. Δεν υπάρχει κανείς εδώ. Πώς γίνεται να πειράζει η παρουσία μου;»

Το αγόρι καρφώνει το βλέμμα του πάνω μου για μια στιγμή, μέχρι να συνειδητοποιήσει τι είπα.

«Έχεις δίκιο. Θεέ και Κύριε! Τι μου συμβαίνει;» Απλώνει το χέρι του σε μια χειρονομία συμφιλίωσης. «Γκάμπριελ Γουλφ».

«Ξέρω ποιος είσαι».

Με κοιτάζει με προσμονή περιμένοντας το όνομά μου. Όμως δεν έχω διάθεση να του το πω ακόμη. Έχω ακούσει για τον Γκάμπριελ Γουλφ, το περιβόητο όμορφο αγόρι από το μεγάλο σπίτι, αλλά είναι η πρώτη φορά που τον βλέπω ολοζώντανο μπροστά μου. Έχει ωραίο πρόσωπο: σκούρα μάτια με βλεφαρίδες για τις οποίες οι φιλενάδες μου θα σκότωναν, κυματιστά καστανά μαλλιά που πέφτουν στο μέτωπό του, έντονα ζυγωματικά, κομψή μύτη. Ένα αριστοκρατικό είδος ομορφιάς, θα μπορούσε να πει κανείς. Όμως φοράει τούντ παντελόνι με τα μπατζάκια χωμένα μέσα σε μάλλινες κάλτσες. Ριγμένο πάνω στους ώμους του, σαν κάπα, φοράει ένα ίδιο τούντ πανωφόρι με λυμένη ζώνη που κρέμεται. Γεροντίστικα ρούχα. Δεν είναι καθόλου ο τύπος μου.

«Τι κάνεις εδώ;»

«Ψάχνω ένα μέρος για να καθίσω να διαβάσω». Βγάζω το

* Τζον Κιτς: Άγγλος λυρικός ποιητής. (Σ.τ.Μ.)

** Ουίλιαμ Ουόρντσγουορθ: Άγγλος ρομαντικός ποιητής. (Σ.τ.Μ.)

βιβλίο μου από την τσέπη του παλτού μου – έναν λεπτό τόμο της Έμιλι Ντίκινσον*.

«Ω. Ποίηση».

«Ακούγεται λίγο απογοητευμένος. Είναι περισσότερο του γούστου σου ο Π.Γκ. Γούντχαους**»;

Αναστενάζει. «Ξέρω τι σκέφτεσαι. Αλλά πέφτεις έξω».

Χαμογελάω ξανά· δεν μπορώ να κρατηθώ. «Τι είσαι, μάντης»;

«Θεωρείς ότι είμαι ένας ανεγκέφαλος, ένα ζωντόβολο της υψηλής κοινωνίας. Ένας Μπέρτι Γούστερ***».

Γέρνω το κεφάλι μου στο πλάι και τον περιεργάζομαι. «Θα ξετρελαινόταν με το ντύσιμό σου. Πρέπει να το παραδεχτείς. Θα έλεγε ότι είναι σένιο».

Όταν ο Γκάμπριελ γελάει, αλλάζει εντελώς.

«Είναι τα παλιά ρούχα ψαρέματος του πατέρα μου. Τα βούτηξα από ένα κουτί με πράγματα που προορίζονταν για ένα φιλανθρωπικό παζάρι. Δε θα τα είχα φορέσει, αν ήξερα ότι θα σε πρόσβαλλαν τόσο πολύ».

«Αυτό κάνεις, ψαρεύεις»;

«Ναι, εκεί κάτω. Αν θέλεις, θα σου δείξω».

«Νόμιζα ότι απαγορευόταν η είσοδος σε πληβείους σαν κι εμένα».

«Λοιπόν, γι' αυτό πρέπει να έρθεις. Ήμουν αγενής και θέλω να επανορθώσω».

Στέκομαι μπροστά του αναποφάσιστη. Δε θέλω να μπλέ-

* Αμερικανίδα ποιήτρια του 19ου αιώνα. (Σ.τ.Μ.)

** Άγγλος συγγραφέας, σεναριογράφος, θεατρικός συγγραφέας και ευθυμογράφος του 20ού αιώνα. (Σ.τ.Μ.)

*** Αφελής, άμυαλος αριστοκράτης, ήρωας κωμικών ιστοριών του Γούντχαους. (Σ.τ.Μ.)

ξω σε κάτι από το οποίο θα είναι δύσκολο να ξεμπλέξω. Το μόνο που επιθυμούσα ήταν ένα ωραίο μέρος για να καθίσω να διαβάσω.

Χαμογελάει ξανά, μ' εκείνο το χαμόγελο που αλλάζει το πρόσωπό του. Είναι όμορφος ακόμα και με τη γεροντίστικη αμφίεσή του. «Έχω μπισκότα. Σε παρακαλώ, έλα».

«Τι μπισκότα;»

Ο Γκάμπριελ διστάζει. «Γεμιστά με κρέμα».

Μουσικό σιντριβάνι από τη μια, λίμνη και μπισκότα από την άλλη. Δεν απέχουν και πολύ μεταξύ τους.

«Ε, τότε σ' αυτή την περίπτωση...» του λέω, κι έτσι αρχίζουν όλα.

1968

Απ' όλες τις εποχές, η αρχή της άνοιξης, όταν ο αέρας είναι ακόμη ψυχρός, τα πουλιά αρχίζουν να κελαηδούν και οι αγροί είναι γεμάτοι μικρά αρνιά, ήταν πάντα η αγαπημένη μου. Ο Μπόμπι τρελαινόταν για τ' αρνιά μας. Κάθε χρόνο τάζε τα μωρά με το μπιμπερό, ήταν η δουλειά του, και δεν άφηνε κανέναν άλλον να το ακουμπήσει μια φορά, μάλιστα, δεν είχε πάει στο σχολείο προκειμένου να το κάνει. Ήταν ένα αγόρι γεμάτο ενέργεια, φορούσε σορτσάκια όλο τον χειμώνα χωρίς πανωφόρι, ακόμα κι όταν η διευθύντρια του σχολείου τον έστελνε πίσω στο σπίτι για να φορέσει ένα. Ήταν ένα αστέρι, τραγουδούσε τόσο πολύ, που τον αποκαλούσαμε Έλβις. Ήταν ψηλός κι αδύνατος, με καστανά μαλλιά που πετούσαν όρθια σαν του θείου του.

Ο Τζίμι έχει βάλει το τρανζίστορ να παίζει το ακούω ολόκαθαρα προτού φτάσω στον αχυρώνα. Παίζει Μπιτλς, *Hello, Goodbye*, στη διαπασών. Δεν είναι και πολύ βουκολική μουσική, αλλά βοηθάει τον Τζίμι να συνέλθει από το μεθύσι. Τον παρακολουθώ καθώς μπαίνω από την καγκελόπορτα στην κορφή του λιβαδιού, το ένα του χέρι ακουμπισμένο στη ράχη μιας προβατίνας, οι γοφοί του να κουνιούνται δεξιά κι αριστερά και να τινάζει το αριστερό του πόδι.

«Πού είναι ο Φρανκ;» λέω, και ο Τζίμι μου δείχνει στην άκρη του λιβαδιού.

Στεκόμαστε μαζί και βλέπουμε τον άντρα μου να πηδάει τον

φράχτη. Στηρίζει το ένα του χέρι στο πάνω κάγκελο, ενώ το σώμα του αιωρείται στη σωστή γωνία προτού πηδήξει σαν αθλήτης εμποδίων στους Ολυμπιακούς. Τον βλέπω να το κάνει σχεδόν κάθε μέρα, ωστόσο κάθε φορά νιώθω ένα κύμα ευχαρίστησης, διακρίνοντας σε αυτή την κίνηση την παιδικότητα ενός άντρα στη ζωή του οποίου κυριαρχεί η σκληρή δουλειά.

Προχωράει στο λιβάδι προς το μέρος μας κουνώντας γεμάτος ενέργεια τα χέρια του· ακόμα κι από την απόσταση που βρίσκομαι ξέρω σχεδόν με σιγουριά πως σφυρίζει. Εδώ είναι το μέρος που αρέσει στον Φρανκ να βρίσκεται πιο πολύ απ' οπουδήποτε αλλού.

Οι περισσότερες προβατίνες μας έχουν γεννήσει, έχουμε σαράντα έξι αρνιά έξω για βοσκή και ακόμα λίγα στον αχυρώνα. Μόνο ένα που πρέπει να ταϊστεί με το μπιμπερό κι ένα που γεννήθηκε νεκρό. Ο Φρανκ και ο Τζίμι φροντίζουν τις έγκυες προβατίνες, ακουμπούν τις παλάμες τους στις κοιλιές τους να ελέγξουν αν το μωρό έρχεται ανάποδα, και τις εξετάζουν από πίσω για να βρουν σημάδια που δείχνουν πως είναι έτοιμες να γεννήσουν. Είναι περισσότερο ένστικτο παρά κάτι άλλο· θα μπορούσαν να το κάνουν και με κλειστά μάτια. Ο Τζίμι είναι ο ευαίσθητος, μιλάει στις προβατίνες, ενόσω δουλεύει, και τους δίνει ένα χορταστικό μπισκότο, όταν τελειώσει. Ο Φρανκ είναι πάντα βιαστικός, στο κεφάλι του έχει μια ατελείωτη λίστα πραγμάτων που πρέπει να γίνουν, έχει υπερβολικά πολλά στο μυαλό του.

«Νομίζεις πως θα μπορούσαμε να τελειώνουμε με τις μητέρες και να συνεχίσουμε;» λέει ο Φρανκ, και ο Τζίμι κάνει έναν μορφασμό.

«Αυταρχικός ο αποτέτοιος, έτσι δεν είναι;» λέει στις προβατίνες.

Τα πρόβατα έχουν ένα μεγάλο, επικλινές βοσκοτόπι για πάρτη τους, αλλά δεν απομακρύνονται πολύ, μένουν πάντα στριμωγμένα εδώ πάνω, δίπλα στον αχυρώνα. Σε μια δυο βδομάδες τα αρνάκια θα γίνουν πιο ανεξάρτητα και τότε θ' αρχίσουν να χοροπηδάνε εδώ κι εκεί, τρεκλίζοντας με τα λεπτά ποδαράκια τους. Ήταν το στάδιο που αγαπούσε πιο πολύ απ' όλα ο Μπόμπι. Ήταν αγροτόπαιδο, ήξερε πώς λειτουργούσε το θέμα, αλλά κάθε χρόνο ράγιζε η καρδιά του όταν ερχόταν ο καιρός να στείλει τα μωρά του στην αγορά.

Δεν ξέρω ποιος από τους τρεις μας ακούει πρώτος το γάβγισμα. Κάνουμε μια στροφή και βλέπουμε έναν σκύλο ράτσας λάρτσερ με ξανθό τρίχωμα να τρέχει προς το μέρος μας.

Ένα αδέσποτο, χωρίς ιδιοκτήτη μαζί του, χιμάει στ' αρνιά μας.

«Φύγε από δω!» Ο Φρανκ προσπαθεί να εμποδίσει το σκυλί. Ο Φρανκ είναι σχεδόν ένα κι ενενήντα, μεγαλόσωμος κι ατρόμητος, όμως ο σκύλος τον προσπερνάει κι ορμάει στο κοπάδι μας.

Τα πρόβατα φωνάζουν, τα μωρά τους βελάζουν φοβισμένα· είναι μόνο μερικών ημερών, όμως αντιλαμβάνονται τον κίνδυνο. Ο σκύλος αλλάζει αστραπιαία. Δείχνει τα δόντια του επιθετικά, το σώμα του ξέχειλο από αδρεναλίνη.

«Το όπλο, Τζίμι! Τώρα!» ουρλιάζει ο Φρανκ, και ο Τζίμι τρέχει στην αποθήκη.

Ο Φρανκ τρέχει προς τον σκύλο μουγκρίζοντας, όμως ο σκύλος είναι πιο γρήγορος. Αρπάζει ένα αρνί από τον λαιμό και το ξεσκίζει. Το κατακόκκινο αίμα αναβλύζει, δημιουργώντας βυσσινιές λιμνούλες πάνω στο χορτάρι. Ένα αρνάκι, δύο αρνάκια, μετά τρία· τα σπλάχνα τους πετάγονται έξω σαν εντόσθια θυσίας. Οι προβατίνες έχουν διασκορπιστεί παντού τώ-

ρα, παραπατώντας, τρομοκρατημένες, αφήνοντας εκτεθειμένα τα μωρά τους.

Τρέχω προς τον σκύλο τσιρίζοντας και προσπαθώντας να συγκεντρώσω τα αρνάκια, όμως ακούω τον Τζίμι να ουρλιάζει: «Φύγε από τη μέση, Μπεθ! Κουνήσου!»

Στη συνέχεια ο Φρανκ με κρατάει πολύ σφιχτά στην αγκαλιά του, κολλημένη στο στήθος του, και μπορώ να νιώσω την καρδιά του που χτυπάει δυνατά. Ακούω έναν πυροβολισμό, μετά άλλον έναν, κι έπειτα το σύντομο αλύχτισμα πόνου του σκύλου. Τελείωσε.

«Που να με πάρει ο διάολος!» λέει ο Φρανκ κάνοντας προς τα πίσω και κοιτάει το πρόσωπό μου με την παλάμη του κολλημένη στο μάγουλό μου.

Πηγαίνουμε προς τον σκύλο φωνάζοντας κι οι τρεις τα πρόβατα, «Ελάτε, κορίτσια», όμως οι προβατίνες τρέμουν και βελάζουν κρατώντας μεγάλη απόσταση από τα νεκρά νεογένητα.

Από το πουθενά, σαν οφθαλμαπάτη, ένα αγοράκι ανεβαίνει τρέχοντας το λιβάδι. Μικρό κι αδύνατο, με σορτσάκι. Ίσως δέκα χρονών. «Ο σκύλος μου!» φωνάζει.

Η φωνή του είναι γλυκιά και ψιλή.

«Γαμώτο», λέει ο Τζίμι, καθώς το παιδί βλέπει τον ματωμένο γούνινο σωρό και ουρλιάζει:

«Σκοτώσατε τον σκύλο μου!»

Ο πατέρας του είναι τώρα εδώ, λαχανιασμένος κι αναψοκοκκινισμένος, αλλά ελάχιστα διαφορετικός από το αγόρι που ήξερα. «Χριστός κι Απόστολος, τον πυροβολήσατε!»

«Έπρεπε». Ο Φρανκ τού δείχνει τα νεκρά αρνάκια.

Δε νομίζω ότι ο Γκάμπριελ έχει ιδέα ποιος είναι ο Φρανκ ή, τουλάχιστον, με ποιαν είναι παντρεμένος, αλλά στη συνέ-

χρεια γυρίζει και με κοιτάζει. Προς στιγμήν, παίρνει μια πανικόβλητη έκφραση προτού επανέλθει στα συγκαλά του.

«Μπεθ», λέει.

Τον αγνοώ. Κανείς δεν ασχολείται με τον πιτσιρικά. Στέκεται δίπλα στον σκύλο του, έχοντας καλύψει τα μάτια του με τα χέρια του σαν να θέλει να σβήσει τη φρίκη.

«Έλα, έλα...» Είμαι δίπλα του σε δευτερόλεπτα, με τα χέρια μου στους ώμους του. Κι έπειτα γονατίζω μπροστά του και τον αγκαλιάζω.

Αρχίζει να κλαίει.

«Κλάψε», του λέω. «Το κλάμα βοηθάει».

Πέφτει πάνω μου κλαίγοντας γοερά, ένα αγοράκι με σορτσάκι στην αγκαλιά μου.

Κι έτσι ξαναρχίζουν όλα.

Ήταν μυστικός έρωτας πριν γίνει δημόσιο σκάνδαλο

Όλοι στο χωριό έλεγαν ότι η επιστροφή του Γκάμπριελ δε θα έβγαινε σε καλό. Και τώρα, καθώς η Μπεθ βλέπει τον άντρα που αγαπά να δικάζεται για φόνο, δεν μπορεί να μη σκεφτεί ότι είχαν δίκιο.

Ήταν δεκαεφτά όταν πρωτογνώρισε τον Γκάμπριελ. Εκείνο το μεθυστικό, έντονο καλοκαίρι ο Γκάμπριελ την έκανε να σκεφτεί, να δει και να νιώσει διαφορετικά. Πίστευε ότι ήταν η αρχή μιας υπέροχης ερωτικής ιστορίας που θα κρατούσε για πάντα. Όταν όμως ο Γκάμπριελ έφυγε για να γίνει αυτό που προσδοκούσε η μητέρα του ότι θα γινόταν, η Μπεθ διαλύθηκε.

Ο Φρανκ ήταν ο άντρας που μάζεψε τα κομμάτια της. Μαζί έφτιαξαν ένα σπιτικό πολύ διαφορετικό από εκείνο που φανταζόταν με τον Γκάμπριελ. Και υπήρξε μια εποχή –κάποια χρόνια, μάλιστα– που ήταν ευτυχισμένη. Βλέποντας τον άντρα της και τον γιο της να διασχίζουν το αγρόκτημά τους με το τρακτέρ, ένιωθε πολύ σίγουρη πως, παρ' όλα όσα είχαν γίνει, αυτή ήταν η ζωή που έπρεπε να ζει.

Όμως ο Γκάμπριελ επέστρεψε, και η πεποίθηση της Μπεθ στο ποια ήταν και τι ήθελε κατέρρευσε. Ακόμα και ύστερα από δέκα χρόνια, η έλξη τους ήταν ακαριαία. Ήξερε ότι ήταν λάθος και ήξερε ότι πολλοί άνθρωποι θα πληγώνονταν. Αλλά πώς μπορούσε ν' αντισταθεί στο να δώσει μια δεύτερη ευκαιρία στην πρώτη της αγάπη;

Μια ερωτική ιστορία με τον παλμό ενός θρίλερ,
η **ΡΑΓΙΣΜΕΝΗ ΓΗ** είναι ένα συναρπαστικό μυθιστόρημα για
τις ανέφικτες επιλογές και τις ολέθριες συνέπειές τους.

**ΠΡΩΤΗ ΕΚΔΟΣΗ:
5.000 ΑΝΤΙΤΥΠΑ**

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ
psychogios.gr

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 30891